

DOS DETECTIUS MOLT CANINS

No era ni un ni dos ni tres, les vegades que havien entrat a robar a casa del Sr. Perich a Sant Joan de les Coves, un petit poble de l'Empordà. Però aquesta darrera es podria dir que ja era la definitiva. La destrossa era tan gran que quasi era millor anar a viure a un altre lloc.

Aprofitant que el Sr. Perich feia, com cada dia a les 8 del vespre, el passeig amb els seus dos gossos, en Ron i la Xica, els lladres li varen "buidar" la casa. Tots els electrodomèstics, les taules, cadires, mobles, cortines, vaixelles... una quantitat de coses que quasi tothom té i necessita a casa. A més a més, per poder entrar, els lladres varen fer malbé la porta i dues finestres.

Quan el Sr. Perich va arribar a casa, com sempre a les 21h 15minuts, el panorama que es va trobar era desconcertant, trist i alhora rabiós. La impotència i incredulitat del que veia, del que havia passat era tan gran que el pobre Sr. Perich va exclatar a plorar en la companyia dels seus dos amics inseparables, en Ron i la Xica.

En aquells moments, no sabia què fer però sort tenia un veí molt bon home que el va acollir de seguida a casa seva. Quan ja va estar més tranquil, va trucar a la policia per explicar-los-hi el que havia passat.

El Sr. Perich no va passar molt bona nit perquè tota l'estona donava voltes i més voltes al que li havien robat.

El següent dia, la policia hi va anar per investigar-ho tot. Però els policies estaven un xic amoïnats perquè no trobaven gaires pistes, possiblement el lladre o els lladres portaven guants i havien anat molt en compte de no deixar rastre.

Com cada dia, el Sr. Perich, va anar a passejar els seus estimats gossos que jugaven amb ell per animar-lo. De sobte, es va sentir un soroll darrera d'un arbre, en Ron i la Xica encuriosits van córrer i bordar darrera d'un home vestit de negre, el Sr. Perich més enrederit va seguir els seus gossos però quan hi va arribar només va veure, amb vista borrosa pel seu cansament, una furgoneta que fugia. Esgotat i desanimat se n'anava cap a casa del seu veí, però, en Ron un dels seus dos estimats gossos, el va estirar de la màniga de la jaqueta però ell no li va fer cas. Va intentar fer una passa més però l'altre gos, la Xica, li va barrar el pas. Llavors ell es va girar per a veure què passava ... al costat del tronc de l'arbre hi havia una gorra negra que semblava que fos del senyor que havia fugit.

El Sr. Perich no s'ho va pensar dues vegades i va trucar a la policia que hi va arribar ràpidament. Els policies varen examinar la gorra i hi trobaren un cabell. Ja havien trobat una pista!, però no era segur qui hi hagués relació amb el robatori.

El Sr. Perich va anar cap a casa del seu veí a descansar, aquella nit la Xica, es va escapar i hi va tornar l'endemà amb una nova pista: un guant negre. Altre cop va venir la policia i se la va endur per examinar-la. Que bé! Quina sort! Hi varen poder trobar unes empremtes dactilars. El Sr. Perich començava a estar una mica més animat i tenia l'esperança de poder recuperar aviat les seves pertinences; gràcies als seus dos estimats i fidels gossos van poder trobar més pistes mentre que els policies no n'havien trobat cap.

Les empremtes dactilars coincidien amb les d'un famós lladre que la policia tenia fitxat des de feia uns mesos, el Sr. Matarrodona, així doncs que ja tenien un sospitós.

El Sr. Perich va voler agrair la bona feina dels seus gossos i els portà a fer un passeig a un lloc on sovint hi ha basses de fang, perquè per si no ho havia dit, a en Ron i a la Xica els torna bojos rebotar-se pel fang!. Es rebotaren feliços i contents però aviat sentiren una olor que els va fer aturar i posar-se a ensumar, no era una flaire de fang...amb el seu olfacte extraordinari, varen anar seguint el rastre fins arribar a una altra petita bassa de fang on s'hi apreciaven clarament unes petjades humanes. De seguida els dos espavilats canins van començar a bordar i a bordar molt nerviosos i ràpidament, el seu amo, el Sr. Perich s'hi va acostar. Tots tres varen anar seguint les petjades i l'olor fins arribar a una vella barraca amagada entremig d'uns arbres. Sense por i molt engrescats, varen entrar a la vella barraca i.... oh!! Aquí sí que el Sr. Perich es va animar! Entremig d'altres objectes, hi va reconèixer les seves coses robades, les seves cortines, la vella estufeta, el seu balancí... Tremolant i emocionat, es va treure el telèfon de la butxaca per avisar a la policia del seu descobriment gràcies als seus inseparables amics.

Va resultar doncs que les pistes trobades pels gossos i examinades en profunditat pels policies coincidien, és a dir, aquella vella barraca resultava ser propietat del Sr. Matarrodona, qui un cop trobat i detingut va ser tancat a la presó per molt de temps.

En Ron i la Xica varen ser nombrats "detectius canins" per la seva valuosa feina d'investigació. El Sr. Perich va poder recuperar fins l'últim objecte robat i molt content i agraït als seus fidels amics i al veí que el va acollir a casa seva, va decidir fer una gran festa on no hi va faltar un gran bassal de fang.

Passats uns mesos va néixer en Tobi, la Cuca, en Kai i la Lluna tots quatre fills de la Xica i en Ron. El Sr. Perich estava molt orgullós perquè el senyor Alcalde de Sant Joan de les Coves, li va proposar crear una escola de gossos policia on s'hi podia apuntar qualsevol gos per aprendre a ser un gran "detectiu caní." Als pocs mesos l'escola va tenir tant d'èxit que policies d'altres poblacions els hi encarregaven gossos per acollir-los a les seves comissaries i així ajudar a resoldre casos.

